

отъ 1329 год, у Григоровича, Путеш. 20. Може би, тия еретици живѣли въ Македония, чиято северна часть сѣрбигѣ въ това време вече владѣли.

¹³ Palacky, Ueber die Beziehungen und das Verhältniss der Waldenser zu den ehemaligen Sekten in Böhmen. Prag 1839. Brandl въ Čas. matice moravské I, 2. Обаче спомената тамъ грамота на Инокентий IV (1244) се отнася по-скоро за Босна, отколкото за Чехия.

¹⁴ Споредъ Райнера тѣ премахнали съвсемъ латинския езикъ като църковенъ. Рачки, Rad X, 234.

¹⁵ Вж. любопитното, основано на нови извори съчинение на варшавския професоръ Макушевъ (вж. гл. IV).

¹⁶ Като курioзъ ще посоча тукъ, че въ единъ старобългарски народенъ катологъ (приблизително отъ XIII в.) българинътъ се оприличава на биволъ, сѣрбинътъ — на вълкъ, сѣщо тамъ физиономията на албанеца се сравнява съ бобъръ, а на влаха — съ котка. Оригиналътъ е у Шафарика II, 733.

¹⁷ Въ тоск. диалектъ Arberija, въ гер. Arbenija За народното име ср. Hahn, Alb. Stud. I, 230, Drin u. Wardar 13.

¹⁸ Miklosich, Mon. Serb. 144, Гласник 13, 370.

¹⁹ Царъ Стефанъ Владславъ (1234 — 1241) предоставилъ право на Вранинския манастиръ (върху островъ на Шкодренското езеро), да не допуска албански овчари на зимовище въ своитѣ владения. Mon. Serb. 27.

²⁰ Макушевъ 45. Miklosich, Alb. Studien I. Die slav. Elemente im Albanesischen. Wien 1870.

²¹ Кедринъ II, 435. Вж. глава XI, забележ. 10.

²² Καὶ λαμβάνειν τὸ κληρικὸν αὐτῶν πάντων, καὶ τῶν ἀνὰ πᾶσαν Βουλγαρίαν καὶ τῶν περὶ τὸν Βαρδάρειον Τουρκῶν, ὅσοι ἐντὸς Βουλγαρικῶν ὄρων εἰσὶ. Голубински 263.

²³ Даниилъ, изд. на Даничичъ 114. 354. Единъ влахиятъ Драгя се споменува въ грамотата ок. 1348 год. (Гласник 15, 292).

²⁴ Кантакузинъ I, гл. 30 ed. Bonn. I, 143: ἔγα δὲ τῶν ἀπὸ τοῦ Δακικοῦγένους νομάδα Σαρμπάνον (Шарбанъ). Византийски известия у Roesler, Rom, Stud. 100, Noph 165.

²⁵ Вж. Даничичъ, Рјечникъ на старина српских: влах.

²⁶ Разборъ на призренската грамота има у Hajdeu, Archiva istorica a Romaniei Bucuresci 1867, III, 85—196. Въ тая грамота има и ром. думи: мръчина (Crataegus, глогъ) дрочиня (Arbutus unedo), Марко фечор (фечоръ е синъ), ром. умалителни на — шора.

²⁷ Вж. Miklosich, Die Istrischen Rumunen (Die Slav. Elemente im Rumunischen. Wien 1861). Въ хърватското крайбрѣжие ме увѣряваше единъ заслужващъ довѣрие човѣкъ, че на островъ Крку (ит. Verglia) дори и въ нашия вѣкъ билъ известенъ ромънскиятъ езикъ — нѣщо, което би заслужавало едно по-блиско издирване.